

I. 2. Odhalení filosofického cíle

I. 2. a. Co je vlastně doménou filosofů (popis)

- Dvojka:** *Pomalů přistupuje k Jedničkově, na konci repliky stojí vedle něj.* „A kolego, když jste říkal, že to, co můžeme dělat tam, můžeme dělat i tady, měl jste na mysli něco konkrétního? *V hlase může být mírná ironie a nesouhlas.* Rozumějte, co jakože vlastně můžeme dělat obecně, abych tak řekl?“
- Jednička:** *Nehnutě, suverénně.* „No co. Snad jsme pořád ještě filosofové, ne?“
- Dvojka:** „Souhlasí!“
- Trojka:** *(ze své křížové výpravy za konzervami)* „Souhlasí!“
- Jednička:** *Nehnutě, suverénně, hrdě.* „Budeme dělat to, co filosofové umějí nejlépe!“
- Dvojka:** *Otáčí se doprava a chce odejít, následující replika jej ovšem zastaví.* „No tak dobře. Vzbudte mě na večeri.“
- Jednička:** *Opustí svůj suverénní postoj rozladěn nechápavostí kolegy, otáčí se za ním.* „Ale né! Filosofové si především umějí poradit!“
- Trojka:** „Takže budeme dělat co?“ *Pomalů směřuje sbírat dopředu.*
- Jednička:** *Pro změnu otcovsky k nechápavým dětem.* „Takže si budeme vědět rady!“ *A přejde doprava.*
- Dvojka:** *Nejprve se snaží zakrýt to, že nevěděl, co filosofové umějí.* „No to jistě, to ano, to samozřejmě. *S hranou nevinností.* Eh... Ale s čím?“
- Jednička:** *Nechápavě.* „Co s čím?“
- Dvojka:** *Přistupuje opět k Jedničkově, tentokrát zleva.* „Pokud mi něco neuniklo, stále platí premisa, že tu nic není. Tak s čím si budeme vědět rady?“ *A ironicky se rozhlíží kolem. Zároveň se zezadu přiblíží do tohoto místa Trojka a hned po Jedničkově odchodu sebere dvě plechovky. (Nebo jen jednu, at' ušetříme.)*
- Jednička:** *(Přejde poza ním opět doleva, nejprve s neskryvaným překvapením.)* „Kolegové, vy to pořád ještě nevidíte? Společnost, jak ji známe, je u konce. Svět čelí kataklysmatu, karty jsou ze stolu, tabula rasa!“ *(pod nobami se mu motá Trojka, začíná z toho být trochu nervózní)*
- „Je naší svatou povinností...“ *Trojka se postaví, zavaží přímo před Jedničkou,* „... jako filosofů...“ *Trojka se začne přehrabovat ve svém pytlí a rachotit s plechovkami,* „... založit společnost – PRO KRISTOVY RÁNY, CO TO DĚLÁTE?!?“
- Trojka:** *S hlavou ve svém recyklačním pytlí.* „Recykluji.“

- Jednička:** *Nevěřičně. „Recy... Otočí se zády, sepne ruce vzhůru k nebesům a prosí o milost. Pak zpočátku klidně, snaží se ovládat. Přijde vám to vhodné? Teď? Tady?! Sebeovládání mizí... Na konci světa?!? ... zcela zmizelo a vystřídala jej nepřičetnost. Vprostřed mého proslovu?!?“*
- Trojka:** *Trochu vyveden z míry, ale přesvědčen o své věci. „No co?“*
- Jednička:** *Zase se trochu mírní v projevu, ale naprosto rozhodně. „Nezlobte se, kolego, ale opravdu si nemyslím, že by teď Zemi nějak obzvlášť trápil netřízený odpad!“ Ukáže kolem sebe na ten bordel.*
- Trojka:** *(klidně, soustředěně se vrací ke sběru) „To je přesně ten druh mentality, který nás přivedl do celé té šlamastyky. Sehne se pro další. Kdyby lidé více ctili přirozené ontické řády, třeba se to nemuselo stát.“*
- Jednička:** *Opět velmi emotivně. „Ale k čertu s ontickými řády! Gesto rukou na jednu stranu... Příroda – zničená. ... a na druhou. Kultura – zničená. Následující větu doprovodí nějakým významově odpovídajícím gestem ze sportovní oblasti. Je to plichta, zápas je u konce. Tak s tím dejte pokoj.“*
- Trojka:** *Odejde dozadu, přestane, ale vnitřně nesouhlasí. (trucuje, ale přestává) „Pche.“*
- Jednička:** *Snaží se ovládnout a přejít k věci, zamíří do ústřední pozice doprostřed dopředu. „To je ostatně moje pointa. Není žádná kultura, jako filosofové musíme založit novou!“ V intonaci je pořád cítit rozladění, není tam ani stopy po vznešenosti a filosofickém sebevědomí.*
- Dvojka:** *Nejprve zamyšleně. „A tím zároveň dostaneme něco, s čím si vědět rady. nyní uznale“ To je šikovné.“*
- Trojka:** *(pokradmě zvedá další plechovku) „Takže společnost, co? Navrhuji postavit pro změnu nějakou nerozbitnou.“*
- Dvojka:** *Opět přemýšlí. „Nějakou funkční. Nějakou rozumnou.“*

I. 2. b. Filosofické kompetence pro založení společnosti (popis)

- Jednička:** *Konečně se zase uklidní (dá to najevo nějakým gestem) a slavnostně až pateticky poučuje diváky. „Od počátku našeho vznešeného řemesla se filosofové, generaci za generací, snaží představit blbuvzdorný model vzniku ideální společnosti. Platónova Ústava. Augustinova obec boží! Osvícenecké utopie! Ale především!“ (Zvedá knihu nad hlavu.)*
- Dvojka:** *Se zájmem přistupuje zprava blíže. „Co je to?“*
- Jednička:** *Musí to vyslovit nějak speciálně, jako ústřední motiv, „Hobbes!“*
- Trojka:** *(vyskakuje a přistupuje zleva nadšen) „No jistě – společenská smlouva!“*

Dvojka: *Za Jedničkovými zády.* „A vy jste to chtěl vyměnit za latinský slovník.“

Jednička: *(nevšímá si jich, v mesianickém zápalu, klidně až trochu šíleně, např. s přeskakujícím hlasem, zalykaje se) Zpočátku listuje knihou..*
„Společenská smlouva! Setkání rozumných mužů a žen na úsvitu civilizace! Příležitost každého člověka postoupit rovnou část své svobody k zajištění spravedlivého uspořádání! K zamezení války všech proti všem! První právní normy, základ společnosti!
Výrazně zavře či zabouchne knihu. Chápete? Ten akt už není hypotetický! To my jsme ti rozumní mužové a ženy!“ *Skončí s výrazným gestem, které zůstává během následujících 3 replik.*

Následující tři repliky velmi rychle po sobě.

Dvojka: *Opět blíže k 1.* „Ano! *Zase gesto zamyšlení, ale bez časové prodlevy.* A považte – se zkušeností, kterou máme, to můžeme udělat lépe!“

Trojka: *Také se opět přiblíží k 1.* „Reflektovaně! Vědomi si vlastních chyb!“

Dvojka: „Dohodneme první zákony. Dokonalé zákony! Jako filosofové!“ *Mohl by udělat nějaké podobné gesto, jaké má Jednička – to by pak ještě více ospravednilo Jedničkovu reakci.*

Jednička: *(zarazí se, něco si uvědomí, nalistuje to v knize)* „Mno.“ *Spustí ruku s knihou a druhou se podrbe na hlavě.*

Dvojka: *Překvapeně až podrážděně.* „Co zase?“

I. 2. c. Teoretický problém – pouze občan jako občan zakládá obec (popis)

Jednička: *S nějakým gestem přemýšlení začíná přecházet kolem kolegů.* „Problém. Ono to má být rovné uspořádání. *Poklepe na knihu.* Účastníci smlouvy nesmí vědět, co jsou zač, jinak by preferovali své silné stránky a znevýhodňovali tak ostatní.“ *Skončí čelem ke Dvojkovi.*

Dvojka: *Nesouhlasně.* „To jako máme předstírat, že nevíme, že jsme filosofové.“

Jednička: *Otočí se a zamyšlen jde mimoděk k Trojkovi.* „Obávám se, že Hobbes úplně nepočítal s tím, že se společnost někdy bude recyklovat.“

Trojka: *Pochopitelně s potěšením a hned zase vlevo vpředu hledá nějakou tu rezavou plechovku.* „Aha? Vidíte? A máte to!“

Dvojka: *Poodstupuje doprava.* „Tak k čemu nám je, že jsme filosofové, když to při tvorbě nové společnosti nemůžeme použít. Máme předstírat, že jsme idioti, a vytvořit novou společnost schválně retardovanou? Aby se Hobbes nažral a koza zůstala celá?“ *Otočí se k Jedničkoví.*

Trojka: *Spokojil se jednou plechovkou a hned se zase vrátí* „To by nebylo k ničemu!“

Jednička: *Dostane nápad, jak z toho ven.* „Ale ~~tak~~ počkejte, počkejte. Vždyť jsme tu jenom my. Naše nová společnost bude sestávat jenom z nás, filosofů. Tak jaká nerovnost, všichni jsme si rovni!“ *Pokud to půjde, ruku s Hobbesem dá nějak mimo centrum pozornosti.*

Trojka: „To je pravda!“

Dvojka: *Také si přibližuje k 1, jen ještě není zcela uklidněn.* „A poslyšte, není to trochu málo, tři lidi na celou společnost?“

Jednička: *Dospívá opět ke své neotřesitelné sebedůvěře. Při první větě spojí ruce za zády.* „Co se dá dělat, když nikdo jiný nežije. *Zvedne ukazováček jako upozornění.* Navíc, považte: ne tři lidi. *Dramatická pauza, pohledem kontroluje zvědavost 2 i 3.* Tři filosofové na celou společnost!“

Trojka: *Spokojeně, skoro vesele.* „Mně to stačí. Ostatní by nám to stejně jen kazili.“